

sværsvæsenet, og deri er jeg enig. Vel tror jeg, at vi ikke bør anvende saa store Beløb, som den høitærede Konseilspræsident nævnte, men alligevel tror jeg, der for Tiden bør gøres Noget i den Retning. Naar jeg har sagt, at den nulevende Slægt ikke alene skulde bære disse Udgifter, mener jeg dog, at den skal bære de Kapitaler, der fordres, thi det gaar ikke an at vælte Kapitaludgiften over paa kommende Slægter. Vi have i den senere Tid haft gunstige Aar, men vi vide ikke, hvorledes de kommende Tider ville blive, og Efterlægten kan maasse faae nok at gjøre med at vedligeholde de store Befæstninger, man tænker paa at anlægge. Allerede de smaa Forter og Befæstninger, vi nu have, kræve jo ikke ubetydelige Beløb, og det er en Selvfølge, at de store Forsvarsforanstaltninger, hvis de komme i Stand, foruden andre Udgifter, ogsaa ville kræve en Forøgelse af Udgiften til det levende Børn, idet vort militære Mandskab da maatte forøges. Der kan nu være forskellige Meninger om, hvorledes den Skat skal være, som man tænker sig sat i Forbindelse med Forsværsvæsenet. Jeg vedkender mig som min Mening, at en Indtægt- og Formuesskat i og for sig er den retfærdigste; men jeg vil paa ingen Maade udtale, at en Indkomstskat alene er uretfærdig. Ogsaa jeg mener, at vi maa have en saadan Skat, naar vi skulle have de store Befæstninger, idet jeg paa ingen Maade kan være med til at bruge den opsparede Formue i det Diemed; det er min Mening, at vi saavel fra vor som fra den anden Side maa søge at mødes her. Den høitærede Finantsminister anstillede nogle Betragtninger over vort Lødvæsen og opregnede, hvorledes Lødsafgiften procentvis hvilede paa Befolkningen. Han mente, at 19 pCt. af Løden hvilede paa Luxusgjensstande; men jeg tilsaaar, at jeg har en modsat Opfattelse, idet jeg mener, at kun en forsvindende Del af Løden hviler paa den Slags Gjenstande. Fremdeles ansførte den høitærede Minister, at 47 pCt. af Løden er ligelig fordelt, men det tror jeg langt fra er Tilfældet, og endelig, at kun 15 pCt. hvilede som Kopskat, hvad jeg heller ikke tror er rigtigt. Jeg tør jo ikke her gaa yderligere ind paa hele dette Forhold og skal derfor indskrænke mig til at henvise til statistisk Læselværk, 3die Række 28de Bind, der handler om Vareindsjørsel. Jeg tror, at de Fleste ved at gjennemlæse de der opførte Tal ville komme til en anden Opfattelse end Ministeren af, hvormange pCt. af Løden der er Luxusstat og hvormange Kopskat. — Naar den høitærede Minister mente, at der var forsøgt et Angreb paa Regjeringen, fordi den havde udsat Rigsdagen i 2 Maanedes, tror jeg ikke, at dette var en rigtig Betegnelse af den Kritik, som Udsættelsen har været Gjenstand for. Vi vide jo alle, at Regjeringen har Ret til at udsætte Rigsdagen, men et Andet er, om denne Ret bliver brugt paa rette Maade. Det er min bestemte Mening, at Regjeringen ikke skal udsætte

Rigsdagen, uden at der er saadanne Forhindringer, som gjøre det absolut nødvendigt, idet Rigsdagens bedste Arbejdstid netop er de to første Maanedes efter dens grundlovmæssige Sammentræden; et Andet er, om det er en berettiget Brug af Ordet „strax“ at tve med Finantslovsforslagets Forelæggelse i to Maanedes. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Samlingernes Varighed, saa er det jo blevet almindeligt at skyde Skylden derfor over paa det nuværende Flertal her i Thinget, og jeg ønsker derfor til Oplysning baade for Thinget selv og for Ydverdenen at meddele, hvorlænge Finantslovsforhandlingerne have været her i de senere Aar. Jeg skal ikke holde mig til 1865—66, idet jeg indrømmer den høitærede Finantsminister, at dette var et ekstraordinært Aar, men jeg vil begynde med 1866—67. I dette Aar varede den nævnte Forhandling 182 Dage, i 1867—68 varede den 145 Dage, i 1869—70 177 Dage, i 1870—71 168 Dage, i 1871—72 149 Dage, 1872—73 159 Dage, 1873—74 116 Dage og endelig i Samlingen 1874—75 191 Dage, hvilket ganske vist er den længste Tid, Finantslovens Behandling nogensinde har medtaget. Man vil dog imidlertid ogsaa se, at selv i Samlinger, hvor vi til Formand og Ordfører havde saa fremragende Mænd som afbøde Høther Hage og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds, Fenger, medtog Finantslovens Behandling en meget betydelig Tid. Naturligvis deler jeg med den høitærede Finantsminister Ønsket om, at Samlingerne maatte kunne blive korte, og vi kunne denne Gang anstille en Styrkeprøve med Varigheden af Finantslovbehandlingen i 1869—70, idet Finantsloven dengang blev indbragt netop paa samme Dag som i Aar, nemlig den 29de November. Det høitærede Medlem for Kjøbenhavn (Fenger) var dengang Finantsudvalgets Formand, men Behandlingen her i Thinget var dog først endt 11te April, og selve Loven blev først den 24de Mai færdig i Landsthinget. Jeg er nu ikke saa sangvinisk som den høitærede Finantsminister og tror derfor ikke, at Finantsloven vil kunne gøres færdig i omtrent 2 Maanedes; men jeg vilde rigtignok sætte Pris paa, at den kunde blive færdig i normal Tid, det vil sige inden næste Finantsaars Begyndelse. Jeg fremdrager som sagt Alt dette kun for at vise Ydverdenen, der bestandig giver Flertallet her Skyld for de lange Samlinger, at ogsaa under andre Forhold her i Thinget har Finantslovens Behandling medtaget rundelig Tid. Nu siger man, at den foreliggende Finantslov ikke er synderlig forskjellig fra foregaaende Aars Finantslove, men vil man gjøre sig bekendt med f. Ex. Finantsloven for 1870—71, vil man finde, at ogsaa den havde stor Lighed med det foregaaende Aars Finantslov, og dog medtog Behandlingen deraf 168 Dage. — Jeg kan ikke tilbageholde endnu at gjøre enkelte Bemærkninger overfor nogle almindelige Be-